

er rigtigt, som det blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott, at der har været nedsat et Udvalg til at behandle Spørgsmaalet; men her, hvor der er Tale om netop at varetage Samfundsinteresser, Interesser, som ligger udenfor Hovedorganisationernes Interesser, de Menneskers Interesser, som ikke er Medlemmer hverken af Arbejdsgiverforeningen eller af de samvirkende Fagforbund, her havde det dog været naturligt, at Rigsdagen var blevet noget mere end et Ekspeditionskontor for Sagen og havde faaet Adgang til virkelig at beskæftige sig med dette betydningsfulde Spørgsmaal. Om end jeg nu har hørt, at de foregaaende Ordførere kun ganske kort har omtalt Lovforslaget, vil jeg dog henstille til Overvejelse, om det ikke skulde være muligt at faa det underkastet en Udvalgsbehandling, idet jeg om selve Lovforslaget i øvrigt vil tillade mig at gøre følgende Bemærkninger.

Lovforslaget kalder sig „Forslag til Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder“, medens de tidligere Love har heddet „Lov om Udnævnelse af en Forligsmand i Arbejdsstridigheder“. Hverken den nu foreslaaede Titel eller den tidligere Titel er fuldt nøjagtig; thi udenfor det, som Lovforslaget omfatter, ligger saadanne Arbejdsstridigheder, som falder ind under den faglige Mægling, der sker efter Reglerne for Behandling af faglig Strid, hvilke Regler findes i Arbejdsoverenskomsterne, og endvidere saadanne Arbejdsstridigheder, som rejser sig paa Grund af Brud paa Overenskomsterne, de, som man med en kort Betegnelse plejer at kalde Retsstridigheder, og som hører ind under den faste Voldgiftsrets Kompetence. Alligevel er der, mener jeg, noget rigtigt i, at man har givet Lovforslaget denne nye Titel: Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder; thi derved betones, at Tyngdepunktet i denne Lovgivning just er Mægling. Forholdet er det, at den Virksomhed, som Lovforslaget omfatter, gaar i tre Hovedretninger: dels en forhandlingsledende Virksomhed fra Mæglingsinstitutionens Side, dels en Mæglingsvirksomhed og endelig en undersøgende Virksomhed. Hvis man ser paa den historiske Udvikling, var Hovedformaalet for Forligsmandens Arbejde oprindelig den forhandlingsledende Virksomhed, men efterhaanden er Mæglingen kom-

met til at spille en større og større Rolle, og derfor er det naturligt, at Lovforslaget har faaet den nu foreslaaede Titel.

Der gøres i Lovforslaget en Sondring mellem den enkelte Forligsmands Mægling og Mæglingsraadets Mægling. Bestemmelserne paa dette Omraade er dog meget magre, idet der ikke er givet nærmere Regler om, hvornaar Mægling skal foretages af den enkelte Forligsmand, og hvornaar den skal foretages af de tre Forligsmænd i Forening. Og selv om det maaske kan være en Fordel i mange Henseender, at der ikke i Lovgivningen eller administrative Bestemmelser gives Regler for Forligsmandens Virksomhed, der binder ham under Udførelsen af denne, turde det dog være et Spørgsmaal, om der ikke paa dette Punkt burde have været optaget i hvert Fald nogle yderligere Bestemmelser. Det hedder i § 5, at for saa vidt den foreliggende Arbejdsstrid efter Forligsmændenes Skøn er af vidtrækkende samfundsmæssig Betydning, kan det besluttes, at Mæglingen skal udføres af alle tre Forligsmænd i Forening, men der staar ikke noget om, hvorvidt en saadan Beslutning af Forligsmændene skal træffes enstemmig eller gennem en Flertalsbeslutning. Der staar ganske vist i Bemærkningerne til § 5, at Udvalget er gaaet ud fra, at en saadan Beslutning kunde træffes af et Flertal af Forligsmændene, men det forekommer mig dog, at en saa vigtig Regel burde have været optaget i Lovens Tekst. Der var i hvert Fald Grund til at overveje, om det ikke var hensigtsmæssigt at optage nogle Bestemmelser i denne Henseende i Lovforslaget eller at bestemme, at der kunde træffes Bestemmelser om Forligsmændenes Virksomhed igennem en administrativ Instruks.

Naar jeg nu vender mig til den første Del af Forligsmandsinstitutionens Virksomhed som Leder af Forhandlingerne mellem Parterne, forekommer det mig, at der var Grund til at foretage visse Ændringer i Lovforslaget. Der staar saaledes i § 3, 1ste Stykke, sidste Punktum: „Parterne bestemmer selv, ved hvem de vil lade sig repræsentere, dog maa det ikke være ved nogen udenfor de respektive Organisationer og Hovedorganisationer staaende Person“. Det forekommer mig, at man her har et Eksempel paa, hvilket Lovsprog man ikke